

teklo. Tam so podobe druge, lepe so in vsaka vam le diha nade, sreče, miru. Kako polnijo te človeku srce z veseljem! Toda tik njih stojé podobe grdo-črne. Človek se trese, kedar gleda na-njih vse uime, vse nesreče, vse bolezní, kar jih je ljudi, živali, vsaka leta sem bilo zadelo.

Tu se človek le vpraša: kako je bilo mogoče, da so ljudstva vse eno še dynastiji ostala zvesta in se slavna dynastija nij vsega zbala, pa se ljudstvom odtegnila?

To je sl. g. vprašanje, na ktero sicer odgovor nij lehek, ali pri slavni habsburški se še najde.

Le poglejmo!

Človek učaka več ali manj sreče in nesreče v svojem življenji, ali kako ji prenese, to je drugo vprašanje. Dobro! Tako se skozi trnje življenja prerine le človek, ki ima trdna načela, visoke vzroke, blage idejale. Komur teh ni mar, njemu je življenje le breme, njemu in drugim na težavo. Toda taki vam niso ti iz habsburške rodovine. Pri njih bote našli načela, uzore, idejale, druge more biti pri drugih, ali brez njih nij in ni bil noben. Se ve, da človek bi ne mogel vseh in jih jaz tudi ne nastavljam vseh v tej uri, par taci pa mi naj se vse eno dovoli, da vam jih denem v misel.

Prvo, kar nam vleče oči na se v zgodovini habsburške dynastije, je neko religiozno čutenje, versko prepričanje. Zakaj da je slavni sin habsburške rodovine, Rudolf, se vsedel na zlati prestol nemških cesarjev, to nam razjasnjuje mična pripovedka, sila stara je in povsodi znana. Schiller jo ponavlja lepo v svojem: Grofu habsburškem. Če kdo hoče, da je to le sama pripovedka, o tem mu jaz rad pritegnem, ali to mi bo pa sam pridal, da pripovedka ne nastane, kar tako brez vse naslombe, to mi pa zadostuje v tej reči. Kar pa je — ne pripovedka — zgodovina to je blizo enako dejanje svitlega cesarja, pod čegar vlado sedaj stojimo. Bil je Franc Jožef še nadvojvoda, kar se pelje po Dunajskem mestu in nasproti mu pride duhovnik, ki gre s sv. obhajilom k bolniku. Mlad vojvoda to-le vidi, pa že brž stopi z voza, da moli kleče sv. Rešnje telo. Kar pa je njima bilo globoko v sreči kalilo, to odlikuje vse, celo habsburško hišo: versko prepričanje.

(Dalje prihodnjič.)

Smešnica 29. Nek smešen cerkveni ključar v Šmarijskem okraji, ki je ud nemškega „šulferajna“, pride v gostilno. Tukaj sedijo njemu nasproti vrli slovenski kmetje. Eden med njimi ga k mizi pokliče, mu piti ponudi ter ga vpraša: „No Ti „šulferajnar“, ali vže znaš nemški?“ Ta se nekoliko nehoté nasmeji in otrese ter reče: „Da, takrat, kedar sem pijan.“

Razne stvari.

(Domoljubno zahvalo) izreka vsem, ki so pomagali tako modro, brez vsakega hrupa in politične razdražbe Slovincem štajerskim, da so svitlega cesarja povsod primerno, dostojno pozdravljali, mu svojo udanost in hvaležnost izražali, najljubneje

Vodstvo Slovenskega društva.

(Javno zahvalo) izreka g. Jož. Dobnik učitelj in vodja šole Šentflorijanske v Doliču vsem, ki so 2. jul. t. l. pripomogli k šolski svečanosti.

(Javna zahvala). Blagorodnemu gosp. Franju Lenček-u, predsedniku šolskega sveta v v Sevnici, kateri je znamenito daroval k slavljenju slovesnosti Habsburške, kakor tudi p. n. prebivalcem trga Sevniskega, koji so tudi blagodušno pripomogli, da se je omenjena slovesnost tako sijajno dovršila, izrekuje najgorkejšo zahvalo vodstvo III. razredne javne ljudske šole.

(Njih Veličanstvo) naš presvitli cesar so na Ptujskem kolodvoru za sijajni sprejem v Ptuj izrekli svojo Najvišjo zahvalo, kar s tem narodu Ptujkega in Ormoškega okraja, ki je k sprejemu tako lepo in važno sodeloval, z veseljem in radostjo naznanja Ferdinand Rajšp, načelnik okraj. zastopu ptujskemu.

(G. Karol Haupt) vodja in predsednik južno-štajerskega hmeljarskega društva v Žaveci vabi vse društvenike dne 22. julija ob 10. uri predpoldnem k občenemu zboru. Spored: 1. ogledovanje nekterih hmeljišč in polja nasajenega z vrbjem za pletenje, 2. ogledovanje, kako se hmelj nabira in suši. Popoldne ob 2. uri: 1. letni račun, 2. odlikovanje nekaterih delavcev, 3. hmeljski sejmi in volitev posebnega odbora v to svrhu, 4. Nasveti.

(G. dr. Rausch) odgovarja na dopis iz Virštajna v šte. 27. „Slov. Gosp.“: jaz niti nisem prejel, niti ne trošil ne jedne številke celjskega kmetskega prijatelja (celjskega listjaka) ne po Virštanji, ne drugej, javni računi in občne seje okrajnega zastopa (saj pod mojim predstojništvom) nadalje letošnji sklep deželne zbornice dokažejo, da se ni po nepotrebnem trošilo ali sklepalo na kvar okrajnemu blagostanju.

(Na celjskem kolodvoru) je se neka nemška jezila da so Slovenci cesarju klicali „živio“ ter rekla: „diese Windischen mit ihrem „živio“ überschreien ganz das „Hoch“. Njeno godrnjanje sliši dvorni cesarski dostojanstvenik pa jej reče: „Aber Fräulein, wer hindert Sie denn „Hoch“ zu rufen?“

(G. Nadamlenski) je odposlan od celjske okrožne sodnije v Brežice preiskovat upor kmetov zoper žandarje. Ko bi ta gospod le bolje slovenski znal!

emškutarji v Ljubljani) so pri ljudske veselici vprico 30.000 Slovencev te hoteli pod vodstvom nemškega profesorja v tepež nadražiti, ter so trikrat zakrolili „Wacht am Rhein“. Čedni Slovenci pa so jim osle kazali, češ, naj krolijo, kakor hočejo, s tepežem pa ne damo cesarske svečanosti skruniti. Sramoto so nemčurji sami morali za sebe ohraniti.

(Na železniški postaji) Slov. bistriški je vprašal cesar župnika Črešnovskega: ktere narodnosti so tam ljudje? Župnik odgovorijo: slovenske. Na to vpraša cesar bližnjega moža: kdo ste? „časti vredni gospod cesar! Jaz sem Črešnovski rihtar“. In kdo so ti? „časti vredni gospod cesar, ti so moji gemeinde-roti in ti moji gemeindešusi. Smehljaje odpelje se cesar v Bistrico.

(Iz Poličan) se nam piše: A. Kapun iz Konjic je dne 10. julija t. l. popoldan tukaj ljudi lovil, ki bi naj s „hoch“ in ne z „živijo“ klici presvitlega cesarja pozdravljali. No g. Kapun, ali ste že pozabili, da ste slovenske krvi? — Ali se sramujete svojega maternega jezika? — In če ste renegat postali, ali je to Vaš posel?

(V Mengši na Kranjskem) je videl cesar veterana, kanonirja, ki je na prsih imel veliko svetinjo pa nobene roke. Cesar ga vprašajo, kde je zgubil roki? Odgovori v nesrečni bitki pri Blumenau zoper Prajze. Cesarju se utrne solza in odhajajoč ukažejo vojaku takoj dati 30 fl.

(Slovenski s cesarjem govorili) celo ali deloma so: Kukovec, dr. Radaj, Motalen, dr. Ipavic, Lipold, Kačič, dr. Geršak, Lenček itd.

(Na Dobrni) je 15. t. m. bil za načelnika krajošolskemu совету soglasno izvoljen duhovni svetovalec in župnik, vlč. g. Gajšek. Naš dopisnik obžaluje, da je pri volitvi namestnika vrli kmet J. Kok dobil en glas premalo.

(Iz Šaleške doline) se nam piše, da je dež koristno polja namočil brez nevihte pa mrzlo je postalo in sv. Uršule goro je do polovice sneg pokril. Ob nevihti zvoniti je nevarno posebno, kder nimajo strelododov na zvonikih in cerkvah.

(V Pilštanji sta imela g. Maček in g. Ferlitsch vsak 5 glasov za župana. Pri srečkanju potegne g. Maček svoj listič iz klobuka in je toraj pravi župan. Toda voditelj volitve reče, da je tisti župan, čigar listič je v klobuku ostal in toraj Ferlitscha proglasil za župana.

Loterijne številke:

V Gradci 14. julija 1883: 75, 65, 64, 39, 23.
Na Dunaji „ „ 2, 32, 5, 53, 33.

Prihodnje srečkanje: 28. julija 1883.

Prošnja.

Izgubil je nekdo v ponedeljek 9. t. m. zavitek z različnimi pismi in listi od sv. Marjete do Viadukta. Kdo je to najdel, prošnje je, naj blagovoljno pošlje v kuvertu brez marke z napisom: Stanko Pravoslav. Hl. Dreifaltigkeit in W.-B., Marburg.

Oznanilo.

Na sadje- in vinorejski šoli v Mariboru vrši se od 27—31. julija drugi letošnji podučevalni kurz za goste. Razlagalo bode se, kako drevesa sadovna zlahtniti in vinsko trto poleti oskrbovati. Kdor se ovega kurza udeležiti želi, naj to naznani ravnateljstvu šole do 26. julija t. l. Vsak izobraženec se sprejme.

V Mariboru dne 14. junija 1883.

Ravnateljstvo

1—2

sadje- in vinorejske šole.

Posestvo

na Polenščaku, Ptujkega okraja,

hiša, gospodarsko poslopje, 3 orali vinograda, 3 orali njiv, 6 $\frac{1}{2}$ orala gozda, vkup 12 $\frac{1}{2}$ orala, je prodati po ugodnih pogojih.

Več pové F. Sorko, pri sv. Tomaži pri Velikej nedelji (St. Thomas bei Gross-Sonntag.

2—3

3—3

Prodajalnica in krčma

pri sv. Bolfanku na Kogu ljutomerskih goricah, na medjimurski meji, poleg cerkve, ki vže od nekdanj obstoji, se na tri leta počenši s 1. novembrom letošnjega leta pod jako ugodnimi pogoji v najem daje.

Več o tem se poizvé pri posestniku gosp. Blažu Stibren v Pušencih, pošta Ormož (Friedau).

Lepa prodajalnica

tik cerkve v Rečiškem trgu (v zgornji Savinjski dolini) se ob koncu tekočega leta v najem odda. Več pové

Janez Smodiš,

posestnik na Rečici

pošta Mozirje (Prassberg).

1—3